

Med kurs mod Den Fede Jomfru

Feeling hot hot hot. Tag med Jakob og Charlotte og deres to små børn, når de ombord på Norwegian Pearl stævner ud fra Miami og sætter kursen mod Den Fede Jomfru, der befinder sig et eller andet sted midt ude i Caribien. Hør om hoppende hvaler, ufattelig luksus og få at vide, hvad der sker, hvis man ikke når med ombord før "The Pearl" sejler videre.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

"Feeling hot hot hot! - Party people all around me feeling hot hot hot!", skrålrede den glade afroforanger med de kridthvide tænder oppe fra sin lige så hvide pavillon. Under den brændende sol på den åbne del af dæk 12 gloede vi lamslåede ud over forsamlingen. Trivelige krydstogtturister luftede deres anseelige bare maver i talrige solsenge spredt rundt om "The Tahitian Pool", mens filippinske tjenere i spraglede hawaiiiskjorter forsynede dem med farvestrålende "welcome aboard drinks". Midt i det hele dansede et par svedige og aldrende bikiniklædte amerikanerdamer småplørede rundt på det lille dansegulv foran pavillonen, mens de fornøjede skrålrede med på "feeling hot hot hot!". Rundt om det hele stod endeløse rækker af caféborde og tilhørende ekstra brede stole. Hver en plet i solen var optaget af olieindsmurte kroppe, og hver en caféstol syntes bemægtiget af en bedaget hvid amerikaner med et smil som et dollargrin. Musikken fra afrobandet bragede ud over soldækket fra voluminøse højttalere og umuliggjorde næsten al indbyrdes kommunikation. Sveden drev, støjen var infernalsk, og folk var pakket tættere end dyrene i en kinesisk zoologisk have.

Hverken vores to utålmodige børn i hver deres klapvogn eller vores egne sultne maver gjorde situationen meget lettere. Det eneste ledige bord befandt sig lige under den snoede gule vandrutsjebane, og det var formentlig kun ledigt, fordi det lignede et sted, hvor man ville blive gennemblødt så snart den næste barnenumse pløjede sig vej ned gennem forlystelsen. "Me mind on fire - Me soul on fire - Party people all around me - Feeling HOT HOT HOT!", brægede afromanden, mens jeg overvejede de mulige konsekvenser af at strangulere ham med min ene sok.

The Magic City

Gennem kæmpe plexiglasplader, der skulle forhindre at folk faldt overbord, skuede vi ind over Miami, som vores enorme skude, der lød navnet Norwegian Pearl, endnu ikke havde forladt. Langt under os skar den opdæmmede, palmeflankererede MacArthur Causeway sig igennem den krystalblå Biscayne Bay og tilbød de unge, rige og smukke fra fastlandet let adgang ud til den mondæne Miami Beach-halvø. Røde Mustangere, sorte Audier og en enkelt Ferrari cruisede forbi på den hævede

vej. Bag vejen tronedede paradisoen Star Island sig op, og vi kunne skimte et par knaldhytter til omkring 40 millioner dollar stykket, som tilhørte Julio Iglesias, Gloria Estafan, Shaquille O'Neal og Simon Cowell.

Knap tre tusinde turister og ellevehundrede besætningsmedlemmer kunne skibet rumme. Kort tid før afsejlingen, hvor vi ligesom alle andre ventede på at få adgang til vores kahyt, følte det som om at alle ombordværende befandt sig her på det varme soldæk, hvor afroman insisterede på at blive ved med at gøre opmærksom på netop det faktum, som vel de færreste efterhånden kunne være i tvivl om.

Freestyle Cruising

Rederiet, der var ansvarlige for vores strabadser, hed Norwegian Cruise Line, og vi havde valgt dem, fordi de havde billige børnebilletter og havde reklameret med noget, der hed "Freestyle Cruising". Freestyle betød ingen faste spisetider, ingen formelle middage og ingen tvungen dresscode. Åbenbart betød det også et åbningsbal med store drinks, høj musik og overgearret grisefeststemning.

"Welcome aboard, folks", skrattede det pludselig med syngende skandinavisk dialekt ud over højttalerne. Kaptajnen var en lun svensk lurendrejer, der hed Lars. For en uge siden havde han stået og skovlet store snedriver foran sit hus hjemme i Småland, fortalte han. Nu lovede han 25 grader og sol den næste uge og tilføjede: "Jeg skal ikke blande mig i hvilken form for beskyttelse I benytter i andre af livets forhold her ombord, men jeg vil anbefale jer, når solen skinner at påføre jer rigeligt med solcreme".

Om bord på Norwegian Pearl

Vores kahyt var i den billigste kategori på hele skibet. Helt nede på dæk 5 lige over tjenestefolkernes kahytter og kun et par dæk over maskinrummet lå den klemte inde midtskibs blandt dens talløse naboer. Der var høje træpaneler, tykke tæpper og kunst på væggene. Men sammenlignet med resten af skibet var det roven af fjerde division. Tolv kvadratmeter, uden så meget som et køje, på hvilke det på besynderlig vis lykkedes os at stoppe såvel vores 75 kilos bagage, os selv, vores to unger og deres to klapvogne ind.

Det var ellers ikke fordi, det skortede på mere luksuriøse overnatningstilbud ombord. Oppe på dæk 14 kunne man for eksempel leje sig en 400 kvadratmeter stor Garden Villa, såfremt man syntes, at man havde gjort sig fortjent til tre badeværelser, tre soveværelser, en enorm stue udstyret med panoramavinduer og piano, tre private solterrasser, et privat udendørs boblebad og en privat butler, der (hvordan helvede han så bar sig ad med det) stod til rådighed alle døgnets 24 timer. Der kunne man så sidde i sin kahyt, der fyldte lige så meget som 33 monkey class-kahytter, og æde kaviar, mens man ydede sit eksorbitante bidrag til at skaffe vind i sejlene til den verdensøkonomi, der samtidig var ved at skylle ud i kloakken

Ud over luksussuiter med privat alt muligt bød skibet på 16 restauranter, 13 barer og lounges, klatrevæg, bowling, tennisbane, fitnesscenter, børnehaven - og i stævnen (fordelt over tre dæk) havde man klemt et "Broadway Stardust Theater" ind, hvor op til 1042 passagerer kunne fornøje sig med daglige varietéshows. Enhver bekvemmelighed man kunne forestille sig, og enhver aktivitet, man kunne drømme om at deltage i, kunne man med stor sandsynlighed finde et sted på skibet. Om man ville spille sin formue op på kasinoet, ryge cigarer i en champagnebar eller blive gift i et kapel, kunne det selvfølgelig lade sig gøre ombord på "The Pearl".

Fattigrøve som os, der ikke havde budgetteret med at ekstra bekvemmeligheder, eller "amenities" som besætningen kaldte alt det, der kostede en masse penge, var henvist til en af de fem gratisrestauranter. Kunne man nøjes med dem, undlod man at drikke spiritus og sodavand og holdt man sig fra arrangerede udflugter, ansigtsbehandlinger, kasino og kaviar kunne man gå fra borde uden at have brugt en krone udover det, man havde betalt for billetten. Dog fraregnet de obligatoriske drikkepenge, som blev automatisk opkrævet og meget sympatisk blev fordelt ligeligt blandt både de synlige tjenere og alle opvaskere, lokumsrenserne og kartoffelskrællerne, der arbejdede i det skjulte.

Stort billede: "The Pearl" for anker ved Great Stirrup Cay, Bahamas. Et reggaeband, to bådfulde mad og tretusinde mennesker blev sejlet ind på stranden og så var der fest.

Lille billede til venstre: Norwegian Pearl stævner ud fra Miami. På soldækket spillede afrobandet op til fest i tide og utide, mens folk soled sig foran vandrutschebanen (som havde en politisk korrekt hældning på noget nær nul grader)

Lille billede til højre: Familien Felk Øster langs rælingen af det 300 meter lange skib på vej mod aftenbuffeten i Garden Café.

Ocean Drive, South Beach Miami. De unge, rige og smukke drikker kæmpecocktails i barerne mens Ferrarier og Lamborghini cruiser op og ned ad gaden.

Fritgående leguan i Coral World på St. Thomas. Absolut ikke bange for mennesker og man kunne komme helt tæt på.

Djævelugl poserer i Everglades National Park. Fuglen hedder egentlig Anhinga, men kaldes både djævie- og slangefugl.

Patriotisk malet livreddertårn i håbets og drømmenes land. South Beach, Miami.

Happy happy. Washy Washy.

"Happy happy. Washy washy!" gentog den smilende filippinerpige uafsladeligt. Ved indgangen til "Garden Café", skibets største buffetrestaurant, stod hun hver dag otte timer og afsprittede hænderne på de gæster, der var på vej ind i restauranten. Hver eneste gang med et smittende humør som om at rengøring af hænder var det mest eventyrlige, hun havde prøvet i hele sit liv. Overskud.

Længere inde i restauranten hang en plakat, hvor der stod, at hvis du fik dårlig mave, skulle du ringe efter en læge, der gratis ville undersøge dig, og derefter sætte dig i karantæne i to dage i din kahyt. "Karantæne" – min bare røv! Fandeme om vi skulle sidde to dage og glo nede i vores hummer, hvis vi fik dårlig mave af skibets egen mad. Først forgifter vi dem og bagefter spærrer vi dem inde, var angiveligt "The Pearls" valgte strategi for at minimere smittespredning. Lur mig om ikke folk med selv det mindste anløb til diarré holdt kæft af frygt for at blive spærret inde.

En enorm buffet

Da vi havde fået monteret vores afkom i højstole, pakket dem ind i forklæder og sikret os, at alt der kunne hærgeres var uden for rækkevidde, satte vi kurs mod buffeten. Restauranten var af en sådan størrelse, at der fra vores afsidesliggende bord var en vandretur på omkring fem minutter for at nå frem til den forjættede buffet. Indiske, italienske, asiatiske og amerikanske retter sloges om pladsen på buffeten, der var lang som en munkerække i Myanmar. Mens amerikanere i alle

størrelser - mange af dem bevæbnet med en genopfyldelig "pepsi branded souvenir cup", der gav adgang til sodavand i uindskrænkede mængder så længe cruiset varede - ragede kylling, softice og pølser til sig i lange baner, prøvede vi at danne os et overblik over madhavet. Kokke med fine, hvide huer stod rundt omkring og lavede friske omeletter med fyld efter folks eget valg, bagte pandekager eller kogte pastaretter med folks valg blandt seks forskellige slags pasta og med en af seks forskellige saucer. Det tog let ti minutter at vælge, hvad man skulle have, og tit endte vi med at komme tilbage til vores bord med et grådigt sammensurium af delikatesser, der overhovedet ikke passede sammen. For vores børn var det et slaraffenland, og var man til sund mad var der desuden masser af frugt, salater og brød at vælge i mellem. Mest foruroligende var dessertudvalget og gæsternes ubeskedne forbrug heraf. Ved vores nabobord sad et ægtepar der gav associationer om tvangsfodret anguskvæg. Efter et anseeligt måltid slog angusfruen lige et smut op forbi den tredive meter lange kagebuffet og returnere med et udvalg af fem forskellige slags kager.

Samme nat gik der kun kort tid fra jeg vågnede med mavesmerter, til jeg var i gang med at sprøjtemale toilettet. Farven var brun. Jeg undlod at hidkalde doktormanden og undlod ligeledes at informere restauranten om, at deres ellers lækre mad havde sendt mig til tælling. Dagen efter var jeg frisk igen, men da var det Charlottes tur. På vores tv i kabytten fortalte CNN os lidt for apropos, at et krydstogtskib dagen

forinden var returneret til Miami fordi 800 passagerer ud af 1700 havde fået diarré. Vi bad til, at de to skibe ikke havde brugt samme cateringfirma.

Den Dominikanske Republik

"Stadig klokken 10. Hold øje klokken 10. Den har været nede i over tyve minutter", skrattede Kim Bedalls stemme i megafonen på øverste dæk af fartøjet, der lød navnet Victoria II. Den lille båd med plads til omkring 60 passagerer skulpede hidsigt op og ned, når de store bølger rullede ud gennem Samanábugten og ud i Atlanterhavet her langs den nordlige kyst af den Dominikanske Republik. Flere sad blege og så tomt ud i luften med brækposer i hænderne. Alle der var i stand til det fulgte instruksen fra vores turleder, marinebiologen Kim, og havde deres telinser rettet mod punktet foran i skibets venstre side. Alligevel kom det bag på de fleste, da havoverfladen pludselig blev brudt og en femten meter lang Megaptera novaeangliae (bedre kendt som pukkelhval) pludselig strøg i vejret foran snuderne på os. Et forsvindende øjeblik, som de færreste kunne nå at forevige, hang det knudrede pattedyr i luften for sekundet efter at lande på ryggen i et kæmpe plask.

Men hvordan hulen kommer man overhovedet på hvaltur, når man har to helt små unger med på slæb, hvoraf den største normalt kaster op, bare hun kommer en tur med storebæltsfærgen? Vores plan var at afsætte vores datter, Ava på 3 år, i skibets børnehavn og tage vores lillebitte knægt, Jonas på otte måneder, med om bord og afstemme

tidspunktet med hans middagslur. Men for at komme i børnehavn skulle Ava være stor nok til at forstå, når der på engelsk blev spurgt om, man skulle på toilettet, og derefter skulle hun selv være i stand til at gå derud og besørge. "Vi må ikke gå med ud på toilettet. Faktisk må vi slet ikke være i nærheden af børnene, når de ikke har noget tøj på", sagde en af de unge fyre, der arbejdede i børnehaven. "US parental health regulations, sir", tilføjede han. Nå, sagde jeg. "Men hvad gør i så i børnehaverne i USA?", spurgte jeg. "Det er noget andet, der har personalet tilladelse, sir", svarede han. Javel, så. Men så skaf da for hulen sådan en forpulet tilladelse, tænkte jeg. Ellers kan man vel ikke drive en børnehavn. "Nå, men vores datter kan godt selv gå på toilettet" sagde jeg, og håbede, jeg havde ret. "Men hvis hun tisser i bukserne, og vi har givet jer noget skiftetøj, kan I vel give hende tørt tøj på?". "Sorry, sir, det er også mod reglerne. Hvis noget sådant sker, og vi ikke kan få fat i jer, ringer vi efter en sygeplejerske, som kommer og skifter jeres datter. Det koster 200 dollars, sir". Javel ja. Tusind dask for at skifte en ble. Tak for kaffe. Sateme en god forretning. Hvad skal man med en børnehavn, når de ikke må passe ens unge, når man vil ud at se hvaler og derved i øvrigt befri hende fra at blive søsyg? Der var ikke andet for, end at vi måtte slæbe Ava med på turen og prøve at proppe en søsygepille i hende.

Legesyge hvaler

Vores næste udfordring var, at "Norwegian Pearl" først ankom til den

Legesyg pukkelhval bolttrer sig i det lune vand i Bahía de Samana ud for Den Dominikanske Republik. I parringssæsonen (januar til marts) gør hvalerne kur til hinanden, bl.a. ved at slå med halerne i vandet.

Dominikanske Republik klokken 10 og vores lokalt opererede hvaltur startede klokken 10.45. Masser af tid, troede vi godt nok, men hvad vi ikke vidste var, at vi, og cirka tretusinde andre, først lige skulle sejles ind til land i "tenders", som de sjove små shuttlebåde kaldtes. Og hvad værre var, så viste det sig, at den første halve time blev brugt på at sejle folk, der havde været så elskværdige at købe en af rederiet egne ture af sted. Heldigvis fik vi arrangeret det sådan, at vi kom ombord på "tender no. 1". Klokken 10.40 var vi i land. Vi spurtede med vores to klapvogne foran os langs kajen og nåede lige akkurat vores hvalbåd.

Fire en halv time iagttog vi talrige hvaler fra den vippende båd. Legesyge boltrede de sig omkring båden; dykkede ned, slog med halerne, viftede med finnerne og ved to lejligheder brød en omtrent 36 tons tung pukkelhval overfladen i et hop. Vores børn var vi svineheldige med. Tre en halv time sov de bedøvet af middagstræthed og søsygemedicin, og derefter kiggede de på hvaler og delfiner den sidste time, hvor søen ikke var så hård.

Fakta om Norwegian Pearl

- Panamax dimensioner: 294 meter langt, 33 meter bredt, dvs er bygget til lige netop at kunne gå igennem Panamakanalen med 30 cm. frigang på hver side.
- Tonnage 93.502 tons (Tonnagen er vægten af det vand skibet fortrænger når det flyder).
- Bygget i Tyskland, indregistreret i Nassau, Bahamas
- Ét besætningsmedlem er fuldtidsansat kun til at skifte elpærer
- Brandalarmer er næsten altid forårsaget af at folk (som regel kvinder) går i bad og ikke vil have damp på spejlet og derfor åbner døren til badeværelset.
- Skibet er inddelt i 7 brandsikre zoner, der kan sikres, så eventuel ild ikke kan brede sig.
- Skibet kan sejle videre med vand i to (og formentlig også tre) oplusede sektioner
- I hård sø skydes otte meter lange stabiliseringsplader ud fra bunden af skibet for at minimere bådens sideværtsrullende bevægelser.
- Olieforbrug pr. uge: 800 tons svarende til 200 liter pr. passager (200 liter olie kan varme et gennemsnitligt dansk parcelhus op cirka tyve dage om vinteren)

Great Stirrup Cay, Bahamas

Vores Bahamas stop havde vi imødeset med blandede forventninger. Great Stirrup Cay er en lillebitte ø som Norwegian Cruise Line har købt. Øen er ubeboet, og udover at være på stranden er der absolut intet at foretage sig. Ikke noget optimalt udgangspunkt for at danne sig et indtryk af hverken Bahamas eller lokalbefolkningen.

På rekordtid blev sværmen af tre tusinde turister parret med tre tusinde gratis strandstole i den idylliske lille bugt. Et par tenders ankom proppet med mad og snart var en overdådig, gratis grillbuffet etableret. Afrobandet iførte sig hawaiiskjorter og blomsterkranse og spillede blid reggaemusik. Til tonerne af "Buffalo soldier" spillede folk beachvolley, og børnene rutsjede ned ad en gigantisk oppustelig rutsjebane. Der var dømt stranddag. Poul Folkersen ville sikkert have vendt sig i sin grav. Men faktisk var det fedt. Stranden var perfekt; blødt hvidt sand, ingen strøm eller bølger og det var let at bunde i det klare, varme vand. Der var ingen irriterende strandsælgere og absolut intet andet at foretage sig end at nyde stranden, livet og maden.

Jomfruøerne

To dagsrejser med skib væk fra Miami lå Jomfruøerne. Vi traskede med vores klapvogne gennem Charlotte Amalie på St. Thomas med de danske gadenavne. Gennem Dronningens Gade, der fortsatte ud i Kronprinsens Gade, op ad den stejle Trompeter Gade. Videre af Regierings Gade og op mod piraten Blackbeards slot ad Kommandant Gade, mens vi prøvede at komme i tanke om, hvad vi havde lært i skolen

om stedet. Muséet i Haagensen House kunne hjælpe hukommelsen lidt på vej. Det fortalte om slaveoprøret i 1848, der startede på St. Croix. Slaverne fik deres frihed, men fortsatte med at arbejde under kummerlige forhold. Og om salget af øerne til amerikanerne i 1917, der blandt andet kom i stand, fordi amerikanerne var bange for at øerne skulle falde på tyske hænder, hvis tyskerne valgte at invadere Danmark i første verdenskrig.

På nær tre passagerer sejlede vi med "The Pearl" videre til den engelske jomfru- og sejlerø Tortola. "Dette skib sejler til tiden", sagde kaptajnen i højttaleren, og så var det bare ærgerligt for de tre mand, der var kommet for sent til afgang i Charlotte Amalie. Især taget i betragtning af, at de formentlig hverken havde medbragt deres pas eller ret meget bagage. Heldigvis er der dog ikke langt mellem de forskellige Jomfruøer, så de tog selv en lokal færge til Tortola og kom med ombord dér.

Den Fede Jomfru

"Welcome to Virgin Gorda" stod der på skiltet. Velkommen til Den Fede Jomfru. Et navn, som Columbus i sin tid gav Tortolas nabø, fordi han syntes, at den lignede en tilbagelænet, voluminøs kvinde. Omgivet af amerikanere, som tilsvarende var af en betragtelig størrelse, og enkelte af dem muligvis tillige jomfru, stavrede jeg i gåsegang gennem Virgin Gordas "Baths" med "Giant Boulders"; et smalt grottesystem med havvand og klipper, der leder frem til en strand. Det var stort set umuligt at komme hverken frem eller tilbage, så mange mennesker var forsamlet i grotterne. Jeg havde taget en lille lokal

færge fra Tortola og var nu ankommet samtidig med alle de organiserede ture fra krydstogtskibet, og kunne godt have været dem alle foruden. Især på det tidspunkt, da en hasarderet overhaling langs en glat klippe sendte mig på røven i havvandet. Det kostede mig en mobiltelefon, en ipod, et vådt pas og 42 våde dollars. Fra Den Fede Jomfru, det punkt på ruten der lå længst fra Miami, satte vi kursen hjemad.

Konklusion

Var det en succes? Var det pengene værd? Ville vi gøre det igen? Ja, for fanden! Indrømmet, det var både opulent, kommercielt og nærmest umuligt at nå at komme ind på livet af de lokale eller nå ordentligt ind til øernes sjæl. Men det var en let måde at rejse med børn og samtidig få muligheden for at besøge nogle smukke øer, man ellers ikke lige ville komme forbi. Alt var særdeles velorganiseret, og på trods af lejlighedsvis pubertære drikke-danselege og høj musik på soldækket, var der for det meste fredeligt og rart ombord på båden. Maden var - vores udfordringer til trods - sublim. Serviceniveauet var latterligt højt og svarede til dét på de allerbedste hoteller. Så ja, det var alle pengene værd. Er man til opvartning, luksus, god mad, flotte strande, roomservice og et væld af underholdning, så er et krydstogt i en billig monkeyclass kahyt uforlignelig værdi for pengene. Og hvem er ikke til det?

Varmt vand, blødt sand, blåt vand. Der var optimale småbørnsbadebetingelser på Great Stirrup Cay, Bahamas.

Monsterbølger og krydstogtskibe

Monsterbølger (på engelsk "rogue waves" eller "freak waves") er bølger, der kan forekomme ud af det blå. Typisk opstår de kun på store havdybder. De er umulige at forudse, kan blive op til omkring 30 meter høje og er typisk mange gange højere end de omkringliggende bølger. De er yderst sjældne, men når de opstår, udgør de en trussel mod selv de største fartøjer som krydstogtskibe og supertankere. I april 2005 blev Norwegian Dawn - Norwegian Pearls søsterskib - ramt af en serie på tre monsterbølger hver på omkring 21 meter. Fire personer blev såret. To kahytter på niende og tiende dæk fik smadret deres vinduer og blev fyldt med vand. Tæpper og møbler blev ødelagt i 61 kahytter.

I marts 2010 blev krydstogtskibet MS Louis Majesty ramt af en serie af tre monsterbølger hver på omkring otte meter i det relativt lille og lukkede Middelhav. To passagerer blev dræbt af flyvende glasstykker i en af skibets lounges.

Det er ikke muligt hverken at forudse eller forberede sig på monsterbølger.

Praktiske oplysninger

Bookning af krydstogt: Expedia.com (ikke expedia.dk) har en fin oversigtside over krydstogter, hvor man kan sammenligne de forskellige selskaber, destinationer og priser. Desværre kan det være umuligt at betale for sit krydstogt via expedia.com da det kræver en amerikansk postadresse at få lov at betale rejsen med kreditkort. I stedet bookede og betalte vi for krydstogtet via rederiets egen hjemmeside www.ncl.com, hvor en sådan begrænsning heldigvis ikke fandtes. Vær opmærksom på, at det oftest er billigere at booke via amerikanske .com sites end europæiske .eu eller .dk sites.

Vi betalte totalt knap 2.000\$ for 7 nætters cruise for 2 voksne og 2 børn i indvendig kahyt. Dertil kom i alt 250\$ i obligatoriske drikkepenge (12\$ pr person over 2 år pr dag), der fordeles ligeligt blandt alle servicemedarbejdere (undtagen dem der arbejder på barer og i skibets kasino)

Fly: Vi fløj med Lufthansa til Miami. Ud via Frankfurt og hjem via Düsseldorf. Pris ca. 3.500 kr. pr voksen i alt 10.000 kroner for 2 voksne, et barn og et spædbarn. Vi bookede gennem et rejsebureau for at kunne reservere vores billetter, indtil vi havde bestilt vores krydstogt, og for at kunne få hjælp til at reservere bassinet (babyseng).

Hotel i Miami: Hoteller er dyre i South Beach Miami i højsæsonen januar - marts. Det billigste vi kunne finde var Tropics Hotel. Det kostede 600 kroner pr. nat for et stort værelse med 3 senge. Hotellet har swimmingpool, køkken, fælles udendørs spiseområde, gratis internet og superb beliggenhed på Collins Avenue.

Billeje i Miami: Vi havde lejet bil hjemmefra for tiden før krydstogtet via expedia.dk. For fem dage i Miami gav vi kun 900 kroner for en Dodge Caliber med forsikring og ubegrænset antal kilometer. Til gengæld kostede leje af to autostole og en obligatorisk tankfuld benzin ved afhentning yderligere kr. 1.100. En GPS er en ret god ting at have når man kører i Miami. Parkering i South Beach Miami koster 100 kr. pr døgn i de fleste centrale parkeringshuse.

Bedste indsendte postkort i sidste kvartal

Kære Berøjste.

Jeg kan nu fejre en slags jubilæum her i Monaco (nyt land), hvor jeg er sammen med familien. Siden jeg startede i DBK i 2006 har jeg nu besøgt 100 lande, heraf 24 nye lande. Der er dog stadigvæk et stykke op til "100-klubben" fra de 71 lande jeg har nu, med Monaco som sidste skud på stammen. For statistik freaks, så har jeg fløjet 706.365 km med 299 flystarter på 6 kontinenter, 0 territorier og krydset Ækvator 15 gange i DBK regi. Jo, det er dejligt at rejse!

PS: Monaco er flot. Vi har plantet farmor og mormor på en café foran casinoet, og imens vi vil trække Formel 1 banen rundt. Vi håber på at damerne ikke har taget stokkene på nakken, og smuttet ind i casinoet for at spille alle pengene op, inden vi er tilbage. Det er også i dag min ældste datter Maria har rundet 30 lande, og hun er nu klar som nyt medlem i DBK.

Claus Søndergaard

De Berøjstes Klub

c/o Café Globen

Turesensgade 2B

1368 København K

Danmark

Vindere DBKs skribentkonkurrence 2010

Nr	Navn	Præmie	Værdi
1	Arne Runge	Friluftsland	Kr. 3000
2	Jesper Grønkjær	Viktors Farmor	Kr. 2000
3	Kenneth Hvolbøl	Penguin	Kr. 1500
4	Christer Lænkholm	Penguin	Kr. 1500
5	Kenneth Sorento	Friluftsland	Kr. 500
	Jakob Øster	Friluftsland	Kr. 500
7	Michael Nyholm		
	Anette Kristensen		
9	Jytte Christensen		
	Claus Qvist Jensen		